

**Talepunkter til besvarelse af samrådsspørgsmål H,
I, J og K multimediebeskatningen i Skatteudvalget
den 10. februar 2010**

Samrådsspørgsmål H

Ministeren bedes redegøre for, hvordan ministeren vil minimere de administrative byrder for arbejdsgivere i forbindelse med administrationen af multimedieskatten, så loven i praksis lever op til den målsætning, der er formuleret i bemærkninger til lovforslaget L 199, folketingsåret 2008-09: ”Ved at lave en administrativ enkel lovgivning, der er let for borgerne at forstå, forebygges fejl. En enkel og klar lovgivning sikrer samtidig en god administration i SKAT”.

Svar:

Indledningsvis vil jeg gerne sige, at jeg antager, at spørgeren er enig med regeringen i, at multimedier som arbejdsgiver stiller til rådighed for den ansattes private brug, skal udløse beskatning. Det er et grundfæstet princip, der ikke bør herske tvivl om. Jeg forstår også på

samrådsspørgsmålene, at spørgeren er optaget af, at multimedier, der reelt ikke er til privat rådighed, kan udeholdes fra beskatning.

Skal disse to synspunkter forenes, kommer vi ikke udenom at opstille nogle kontrolkrav – og dermed heller ikke udenom visse administrative byrder.

Når det er sagt, så synes jeg bestemt, at reglerne om multimediebeskatningen lever op til målsætningen om en administrativ enkel lovgivning – også i praksis.

I de tilfælde, hvor en arbejdstager er omfattet af multimediebeskatningen, er der så at sige ikke administrativt bøv! for arbejdsgiveren. Arbejdsgiveren skal blot - ligesom for løn og andre personalegoder - indberette til SKAT, at arbejdstageren har multimedier til privat rådighed og indeholde A-skat og arbejdsmarkedsbidrag af 3.000 kr.

I de tilfælde hvor en arbejdstager IKKE er omfattet af multimediebeskatningen – har arbejdsgiveren i visse

tilfælde en kontrolpligt. En kontrolpligt, som efter min mening, har fundet et fornuftigt leje. Kontrolpligten er beskrevet godt og grundigt i vejledningen om multimediebeskatningen.

Jeg vil gerne uddybe dette nærmere ved at beskrive de typiske situationer, hvor arbejdsgiveren har en kontrolpligt. Det drejer sig om

- de tilfælde, hvor medarbejderne i en virksomhed har bærbare multimedier på arbejdspladsen, som de ikke tager med hjem på bopælen, og
- de tilfælde, hvor medarbejderne har arbejdsmobiltелефoner med hjem på bopælen, som udelukkende anvendes erhvervsmæssigt.

I den første situation, hvor en virksomhed har valgt at give medarbejderne bærbare multimedier på arbejdspladsen, kan det være udtryk for, at virksomheden enten ønsker at give medarbejderne mulighed for at arbejde hjemmefra eller, at der er behov for at tage multimedierne med til eksterne møder. Det har betydning for multimediebeskatningen,

hvilken situation, der er tale om. Tager en medarbejder en bærbar computer med hjem fra arbejdspladsen, er medarbejderen omfattet af multimediebeskatningen. Tager medarbejderen kun den bærbare computer med til eksterne møder, er medarbejderen ikke omfattet af multimediebeskatningen.

Det siger næsten sig selv, at der er brug for, at virksomheden har viden om, hvilke medarbejdere, der har bærbare multimedier på arbejdspladsen, og om de tager dem med hjem. Ligesom det også vil være en god idé at beskrive virksomhedens multimediepolitik, og hvordan multimedierne håndteres i praksis i virksomheden.

Det er selvfølgelig også vigtigt, at arbejdsgiveren sikrer sig, at aftaler om, at multimedier ikke er til privat rådighed, faktisk overholdes. Det betyder ikke, at arbejdsgiveren hver dag skal inspicere om mobilt it-udstyr tages med hjem eller ej. Men bliver arbejdsgiveren opmærksom på, at en medarbejder imod det aftalte tager en bærbar computer med hjem, skal arbejdsgiveren reagere på det og indberette til SKAT, at medarbejderen er omfattet af

multimediebeskatningen.

Nu til den anden situation om arbejdsmobiltelefoner.

Medarbejdere, der har arbejdsmobiltelefoner, som tages med hjem på bopælen, men som kun anvendes erhvervsmæssigt, er ikke omfattet af multimediebeskatningen, hvis visse betingelser er opfyldt:

- Brugen af telefonen er nødvendig for at udføre arbejdet,
- medarbejderen har afgivet en tro- og love erklæring til arbejdsgiveren om, at telefonen udelukkende anvendes erhvervsmæssigt, og
- arbejdsgiveren fører kontrol med, at telefonen kun anvendes erhvervsmæssigt.

Der er i store træk tale om en videreførelse af den hidtidige praksis for arbejdsmobiltelefoner. Og arbejdsgivers kontrolforpligtelse er heller ikke meget anderledes end den hidtidige.

Arbejdsgiver vil have opfyldt sin kontrolforpligtelse, hvis telefonregningerne gennemgås overordnet for unaturligt forbrug, hver gang de modtages. Der skal eksempelvis tjekkes for unormale udsving i regningens størrelse, eller om medarbejderen har betalt p-afgift eller ”givet” donationer via telefonen.

Herudover skal arbejdsgiveren foretage en årlig stikprøvekontrol for mindst 5 pct. af virksomhedens arbejdsmobiltelefoner, hvor opkaldslisterne gennemgås mere grundigt. Har en virksomhed 100 medarbejdere med hver 1 arbejdsmobiltelefon, skal arbejdsgiverne altså lave en årlig stikprøvekontrol for 5 af medarbejdernes telefonregninger for 1 måned.

Jeg synes, at begge eksempler er udtryk for, at arbejdsgivernes administrative byrde har et fornuftig og rimeligt omfang. Og jeg tror, at det vil køre forholdsvis nemt, når først procedurerne er indarbejdet i virksomhederne.

Samrådsspørgsmål I

Ministeren bedes redegøre for, hvordan ministeren vil sikre, at lønmodtagere, der ikke bruger deres multimedier privat, undgår at blive beskattet under multimediebeskatningsordningen.

Svar:

Multimediebeskatningen forudsætter privat rådighed over en computer, en telefon og/eller internetadgang. Det er altså den private rådighed, der er afgørende, ikke om en lønmodtager faktisk bruger et af goderne privat. Det betyder, at hvis en lønmodtager har mulighed for at bruge et multimedie privat derhjemme, er vedkommende omfattet af multimediebeskatningen.

Privat rådighed betyder i praksis, at hvis en arbejdstager én gang tager et multimedie med hjem, er godet bragt ind i den private sfære, og der er en formodning for privat rådighed.

Rådighedsbegrebet er i øvrigt ikke et nyt begreb – det bruges også i relation til andre personalegoder – eksempelvis ved beskatningen af fri bil. Ved skattereformen fra 1993 erstattedes således den hidtidige beskatning af kørsel i fri bil med en beskatning af rådigheden af bilen beregnet med udgangspunkt i bilens værdi.

Rådighedsbegrebet tager højde for, at det i praksis er umuligt for en arbejdsgiver eller skattemyndighederne at kontrollere, om en computer, der tages med hjem på bopælen, kun bliver brugt til arbejde - eller om der eksempelvis også skrives private breve eller surfes privat på nettet.

Samrådsspørgsmål J

Ministeren bedes redegøre for, hvordan ministeren vil sikre, at der ikke sker omgåelse af multimediebeskatningsordningen, derved at medarbejdere under multimediebeskatningsordningen får stillet multimedier til rådighed, som ikke er arbejdsmæssigt begrundet (f.eks. unødvendigt omfattende/værdifulde multimedier), og hvor medarbejderen reelt i stedet skal beskattes af markedsværdien af de pågældende multimedier.

Svar:

Multimediebeskatningen er i bund og grund udtryk for en ændret værdiansættelse af personalegoder i form af computer, internetadgang og telefon. Får en medarbejder stillet disse multimedier til privat rådighed, bliver medarbejderen beskattet af 3.000 kr. Der er lagt vægt på, at reglerne er enkle og nemme at administrere, og at de er

robuste over for den teknologiske udvikling.

Reglerne er derfor udformet således, at det er uden betydning, om en medarbejder får et eller flere af goderne stillet til rådighed. Det vil nemlig være nærmest umuligt at tage hensyn til det, fordi it-udstyr i dag er multifunktionelle og så at sige smelter sammen. Eksempelvis kan man i dag gå på internettet fra de fleste telefoner, og omvendt er det muligt at telefonere via en computer med internetadgang.

Ligesom efter de gamle regler på området - blander vi os heller ikke i værdien af de multimedier, der stilles til rådighed for en virksomheds medarbejdere – om det er en ”high end-computer” eller den billigste på markedet. Det er op til virksomhederne selv at afgøre, om det er nødvendigt at stille dyre eller billige multimedier til rådighed for medarbejderne. Det kan eksempelvis være forskelle i kvalitet, service og funktioner, der gør, at en virksomhed vælger dyrt it-udstyr.

Når vi for at gøre det nemt for arbejdsgivere og

administration vælger en standardiseret værdiansættelse, er det klart, at den ikke vil ramme præcist i alle situationer. Nogle vil mene, at det, de får stillet til rådighed, ikke modsvarer 3.000 kr., mens andre får privat rådighed over goder, der overstiger dette beløb. Nogle har måske kun ét gode til rådighed, mens andre har både telefon, internet og computer.

Alternativet vil de færreste nok ikke ønske sig, nemlig at der skulle foretages en konkret individuel værdiansættelse af det enkelte gode for hver enkelt medarbejder, ligesom der skulle skønnes over den private og erhvervsmæssige anvendelse.

Når det er sagt – så er der selvfølgelig grænser for, hvor meget it-udstyr, man kan få med ind under multimediebeskatningen.

Får en medarbejder eksempelvis stillet 3 telefoner til rådighed, skal der være en arbejdsmæssig begrundelse for det. Er der ikke det – fordi den ene telefon eksempelvis

reelt er stillet til rådighed for medarbejderens ægtefælle - skal medarbejderen ud over multimediebeskatningen også beskattes af markedsværdien af den 3. telefon.

Reglerne om multimediebeskatningen sætter også en grænse for, hvilken slags tilbehør, der kan følge med en computer, internetadgang eller en telefon. Der skal være tale om sædvanligt tilbehør. Som eksempel på sædvanligt tilbehør til en computer kan jeg nævne computerskærm, softwareprogrammer, printer m.v. af almindelig størrelse og standard. Er der derimod tale om en 50 tommer fladskærm med tv-tuner eller en avanceret fotoprinter vil det ikke blive anset for sædvanligt tilbehør.

Samrådsspørgsmål K

Ministeren bedes redegøre for risikoen for, at multimedieskatten udhules, ved at multimedier fremover kommer til at indgå i de såkaldte lønpakker for de medarbejdere, der har mulighed for at forhandle sig frem hertil med deres arbejdsgiver.

Svar:

Lad mig starte med at sige, at spørgsmålet – som selvfølgelig er reelt nok - vender sagen på hovedet. Det er ikke et spørgsmål om, hvorvidt lønpakker udhuler multimediebeskatningen, men om at multimediebeskatningen reducerer skattefordelen ved lønpakker.

Eller sagt på en anden måde: Med de tidligere skatteregler om skattefrihed for internetadgang og i visse tilfælde fri telefon var lønpakker med multimedier med til at udhule

skattegrundlaget. Med indførelsen af multimediebeskatningen er denne udhuling reduceret.

Det, der karakteriserer den nye situation på personalegodeområdet vedrørende den skattemæssige behandling af multimedier, er, at der nu er indført beskatning i modsætning til de hidtidige skattebegunstigelser og -fritagelser.

Uanset eventuelle aftaler om såkaldte lønpakker, der indeholder multimedier, kan arbejdstagerne ikke slippe for multimediebeskatning, hvis vedkommende har privat råderet over dem.

Det påvirker altså ikke multimediebeskatningen, hvis der i forbindelse med en lønpakke aftales en lønnedgang, eller hvis der i forbindelse med tildelingen af det arbejdsgiverbetalte multimedie aftales en lønforhøjelse for at kompensere arbejdstageren for multimediebeskatningen.

I det omfang nogle lønmodtagere forhandler sig frem til et

arbejdsgiverbetalt privat forbrug af multimedier, der værdimæssigt overstiger skatten af 3.000 kr., vil det dog ikke kunne udhule multimediebeskatningen, der ligger fast. Men i modsætning til tidligere, hvor der i nogle tilfælde ikke var nogen beskatning overhovedet, er der nu en multimediebeskatning.